

Lütyő - egy harapós kutya esete

Egy hölgy azzal keresett fel a rendelőmben, hogy befogadott egy kb. 5-6 éves cocker spániel kan kutyát a menhelyről, amelyik nagyon agresszíven viselkedett, főleg bizonyos szituációkban. A hölgy egy magas szociális intelligenciával rendelkező, a kutyákhoz jól értő, és az állatokat általában rendkívüli módon szerető személyiség.

Elmondása szerint a kutya már a menhelyen is igen harapós volt, azelőtt már két örökbefogadóját is megharapta, ezért mindig visszavitték. „A menhelyen kb. másfél éven keresztül (!) nyugtató tablettákat kapott - mesélte - másképpen nem tudták uralni az agresszióját, szegény állandóan olyan volt, mint egy drogos”. Kitalálva a gondolatomat, hogy miért választott egy ilyen kutyát, mindjárt megmagyarázta, hogy tulajdonképpen célja volt egy nehéz természetű spániel beszerzése. Érdekesnek találtam ezt a dolgot a gazda-kutya szociális kapcsolat szempontjából, amely magyarázattal szolgált arra, hogyan sikerült megszelídítenie ezt a mindenki által kezelhetetlen, vadállatnak tekintett kutyát.

„Az autók látványától mindig bedühödik – folytatta a hölgy a beszámolót – támadni szeretné azokat; az autóban ülve is mérges egy darabig. Mivel az előző gazdájánál sok családon belüli agressziót látott, az elején nálunk is minden testi kontaktust könnyen fenyegetésként értékelt. A nagyobb kutyákkal szemben agresszív, a kisebbekkel pedig problémamentes, ismerkedik, aztán nem foglalkozik velük tovább.”

A gazdát már elfogadta, de a családtagokkal szemben továbbra is agresszív, főleg akkor, amikor a gazda is jelen van. Amikor ő nincs otthon, akkor előfordul, hogy a kutya még a hölgy párjával is jóban van, pedig egyébként kifejezetten haragszik rá. Saját gyerekeik nincsenek, de a kutya a gyerekeket általában nem szereti, nem bántja őket, inkább közömbösek a számára, viszont ha piszkálják, akkor hamar elveszíti a türelmét.

Nagyon félti az ételét mindenkitől, de egy idő óta a gazda még azt is elveheti tőle.

„Rendkívül intelligens – folytatta a hölgy a beszámolót, – mert, habár az elején még játszani se tudott, kb. két hónap múlva kitalált egy olyan játékot, amit „Hol a Lülü?” játéknak neveztem el, ez abból áll, hogy én be takarom és őt keresni kell, ilyenkor hiába szólítom, hogy „hol a Lülü?, ott marad elbújva és egyszer csak előjön magától, mintha mondaná: „Itt voltam!”. Labdázni is szeret, a plüss játékaival. Fogékony, tanulékony és kreatív, annak ellenére, hogy már nem fiatal”.

A további beszámolómból kiderült, hogy Lütyő nagyon akaratos, „zsigerből” erőszakos (egyszer például álmából felriadva a gazdát is megharapta, amikor az hozzáért, és utána két napig nagyon szomorú volt). Az is megtörtént, hogy bosszúból bepisilt. Van egy új kanapéjuk, amit a kutya nagyon szeret és a hölgy párjával azon is mindig összevesznek, hogy ki feküdjön rajta. A kozmetikázást még most se bírja elviselni.

„Összességében nagyon jó természetű – mondta a hölgy, - okos, értelmes, nevelhető. Nagy bohóc, nagy színész, de ugyanakkor akaratos és ravasz.” Erősen kötődik a gazdihoz, soha nem téveszti szem elől, bálványozza, mindig a sarkában van.

„Valószínűleg rémálmai vannak, mert álmában tutul, reszket, mintha félne; ébredés után egy ideig olyan, mintha nem lenne magánál”- hangzik a beszámoló.

Amikor a gazda alszik, akkor a kutya mindig mindenkivel agresszív, főleg a gazdi párjával. A férfit nap közben viszonylag jól megtűri, de este (lefekvés előtt) kifejezetten agresszívvá válik vele szemben. Maga az agresszió úgy nyilvánul meg, hogy először az arcán látszik a szándék, aztán morog és hirtelen támad, nem csak odakap, hanem komolyan harap.

A kutya fizikai vizsgálatát természetesen csak szájkosár felhelyezése után végezhettem, miközben folyamatosan fenyegetően morgott. A végbélmirigyek ellenőrzése során a bal oldali mirigyből véres váladékot ürítettem ki.

A kutyának beadtam a megfelelő homeopátiás („alkati”) gyógyszert és néhány etológiai, nevelési tanáccsal is elláttam a gazdáját.

Másfél hónap múlva a hölgy arról számolt be, hogy az agresszió jelentősen csökkent. A párja is elmondta, hogy a kutya már őt is megtűri, szájkosár se kell rá. „Az utóbbi időben inkább csak megjátssza a mérgeset” – mondta mosolyogva.

Fél év múlva eljöttek a végbélmirigyek ellenőrzése miatt, a bal oldalon már nem volt véres jellegű a váladék. Bár a pszichés tünetek jelentősen javultak, egy ideje stagnáltak, ezért javasoltam a homeopátiás gyógyszer megismétlését. Három hét múlva a hölgy arról számolt be, hogy Lütyő a második adag homeopátiás szer után „olyan bújós lett”. A férfit ugyan nem szereti kifejezetten, de teljes mértékben elfogadta, már nem áll fenn a veszély, hogy megharapja.

Azóta eltelt három év és Lütyő már engem is elfogad, a vizsgálóasztalon bátran megsimogathatom, csak akkor kell szájkosarat tenni rá, ha várhatóan valamilyen kellemetlenséget vagy fájdalmat okozok neki (oltás, végbélmirigy kiürítése, fül otoszkópos vizsgálata, stb.). Egyszóval, nem lehet ráismerni a menhely egykori rémére.

Konklúzióként azt szűrtem le, hogy a hölgy figyelemre méltó hozzáértéssel, ráérzéssel, türelemmel és nem utolsó sorban a szeretet erejével tulajdonképpen normálissá nevelt egy már szinte az idegbetegségig elrontott, agresszív, antiszociális kutyát. Életútjukon ennek a két egyéniségnek nagy szüksége volt egymásra, főleg a kutyának a gazdájára, találkozásuk drámaian átalakította, normálissá tette az állat életét. Az egyedüli probléma, amit ez a kapcsolat nem tudott megoldani, egy harmadik féllel, a hölgy párjával való viszonynak volt tulajdonítható: ez volt a kutya féltékenységi agressziója. A homeopátia segítségével ez a probléma is megoldódott és jelenleg Lütyő szemmel láthatóan egy boldog kutya.

Dr. Jakab Ferenc
homeopátiás állatorvos,
a Kutypsziológia c. könyv szerzője
www.feheragyar.hu